

Η Καρδίτσα τίμησε τον πρωτοψάλτη Κωνσταντίνο Ευθυμιάδη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Τον αείμνηστο πρωτοψάλτη και δάσκαλο της βυζαντινής μουσικής Κωνσταντίνο Ευθυμιάδη τίμησε η Καρδίτσα την Κυριακή 18 Οκτωβρίου 2026, με την ονοματοδοσία του πεζοδρόμου που βρίσκεται μεταξύ του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και του Πausιλύπου.

Στις 11:00 π.μ. πραγματοποιήθηκαν τα αποκαλυπτήρια της επιγραφής «Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη», σε μια εκδήλωση μνήμης και τιμής για έναν άνθρωπο που συνέδεσε τη ζωή του με την Εκκλησία, την ιεροψαλτική τέχνη και τη μουσική παιδεία του τόπου.

Στην τελετή προέστη ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, ο οποίος αναφέρθηκε με συγκίνηση στην προσωπικότητα του εκλιπόντος, στη μακρόχρονη προσφορά του και, κυρίως, στο ξεχωριστό εκκλησιαστικό του ήθος. Η ονοματοδοσία πραγματοποιήθηκε έπειτα από σχετική απόφαση του Δήμου Καρδίτσας, ως αναγνώριση της σημαντικής παρουσίας του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη στην εκκλησιαστική και κοινωνική ζωή της πόλης.

Ο Μητροπολίτης ξεκίνησε την ομιλία του χαρακτηρίζοντας την εκδήλωση ως ένα οφειλόμενο χρέος προς έναν άνθρωπο που κόσμησε την Εκκλησία με την παρουσία και τη διακονία του. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, θα ήθελε να σταθεί ιδιαίτερα σε ένα γνώρισμα που, κατά τη μαρτυρία του, έκανε τον Κωνσταντίνο Ευθυμιάδη να ξεχωρίζει: το μοναδικό και ξεχωριστό εκκλησιαστικό του ήθος.

Μέσα από προσωπικές αναμνήσεις από τα πρώτα χρόνια της δικής του αρχιερατικής διακονίας στην Καρδίτσα, περιέγραψε τη σχέση που ανέπτυξε με τον πρωτοψάλτη και τον βαθύ σεβασμό που εκείνος τού έδειχνε. Παρότι ο Κωνσταντίνος Ευθυμιάδης διέθετε μεγάλη εμπειρία, γνώση και πολυετή παρουσία στον χώρο της Εκκλησίας, αντιμετώπιζε τον νεότερο τότε επίσκοπο με ιδιαίτερη ευλάβεια και εσωτερική συνείδηση της εκκλησιαστικής τάξεως.

Υπογράμμισε ότι αυτή η στάση δεν ήταν μια τυπική εξωτερική συμπεριφορά, αλλά έκφραση βαθύτερης πίστης και σεβασμού προς την Εκκλησία. Μάλιστα, όπως εξομολογήθηκε, αισθανόταν ο ίδιος κάποια δυσκολία μπροστά σε αυτή τη συμπεριφορά, καθώς γνώριζε την αξία και την εμπειρία του ανθρώπου που στεκόταν απέναντί του. «Δεν είχε τίποτα να κερδίσει αυτός από μένα. Εμείς κερδίζαμε από εκείνον», ανέφερε χαρακτηριστικά, αποδίδοντας με αυτή τη φράση το μέγεθος της προσωπικότητας του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη. Η εμπειρία και η πείρα του τον είχαν καταστήσει δάσκαλο και σύμβολο, όχι μόνο για τις μουσικές του γνώσεις, αλλά και για τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόταν και βίωνε την εκκλησιαστική του διακονία.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστική υπήρξε η ανάμνηση που μοιράστηκε από τις επισκέψεις του στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό. Θυμήθηκε πως, κατά την αρχική περίοδο της παρουσίας του στην Καρδίτσα, ο Κωνσταντίνος Ευθυμιάδης ενδιαφερόταν να μάθει πώς ήταν και πώς προχωρούσε η διακονία του, ενώ παράλληλα τον ρωτούσε ακόμη και ποια ώρα επιθυμούσε να ολοκληρώνεται η Θεία Λειτουργία. Η λεπτομέρεια αυτή φανέρωνε, σύμφωνα με τον ίδιο, την εξαιρετική εμπειρία του πρωτοπάλτη, ο οποίος μπορούσε να αντιλαμβάνεται τον ρυθμό και τις ανάγκες της ιερής ακολουθίας και να συμβάλλει ουσιαστικά στην ομαλή τέλεσή της. Όπως σημείωσε, ήταν ένας άνθρωπος που, χάρη στην πολυετή πείρα του, μπορούσε να καθοδηγεί τη λειτουργική πράξη, χωρίς να επιβάλλεται και χωρίς να προβάλλει τον εαυτό του.

Αντιπαρέβαλε αυτή τη στάση με κάθε μορφή εγωισμού ή υπερβολικής προβολής που μπορεί να εμφανιστεί στον χώρο της ψαλτικής. Ο Κωνσταντίνος Ευθυμιάδης, αντίθετα, διέθετε κάτι ουσιαστικό και έμφυτο, το οποίο καθόριζε τη συμπεριφορά του και τον τρόπο της διακονίας του. Δεν χρειαζόταν να επιδείξει τις γνώσεις ή τις ικανότητές του, καθώς αυτές αναδεικνύονταν μέσα από την ίδια του την

παρουσία.

Αυτό το ήθος δεν αφορά μόνο την προσωπική ιστορία ενός σπουδαίου πρωτοψάλτη, αλλά αποτελεί πολύτιμο παράδειγμα για τους σημερινούς ιεροψάλτες. Η γνώση, η μουσική κατάρτιση και η καλλιφωνία αποκτούν το πραγματικό τους νόημα όταν συνοδεύονται από ταπείνωση, σεβασμό και βαθιά συναίσθηση της αποστολής που επιτελεί ο ιεροψάλτης μέσα στη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας.

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στη σχέση του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη με τον μακαριστό Μητροπολίτη Κύριλλο, περιγράφοντας δύο ανθρώπους που είχαν ιδιαίτερη πνευματική και προσωπική συνάφεια. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, ήταν δύο προσωπικότητες που ταίριαζαν τόσο πολύ, ώστε ο ένας συμπλήρωνε τον άλλον. Εξέφρασε την πεποίθηση ότι η οικογένεια του τιμώμενου θα μπορούσε να επιβεβαιώσει αυτή τη στενή σχέση, καθώς είχε ζήσει από κοντά τις κοινές τους στιγμές επί πολλά χρόνια.

Η αναφορά αυτή ανέδειξε μια ακόμη πλευρά του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη, ο οποίος δεν υπήρξε μόνο ένας καταξιωμένος μουσικός, αλλά και ένας άνθρωπος που ανέπτυξε ουσιαστικές σχέσεις συνεργασίας και αμοιβαίας εκτίμησης.

Αντίστοιχα, μίλησε για τη συνεργασία και τη συνύπαρξη του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη με τον μακαριστό Μητροπολίτη Κλεόπα. Αναφερόμενος στις δύο αυτές ξεχωριστές μορφές, στάθηκε στη μουσική γνώση, στη φωνή και στην εμπειρία τους, επισημαίνοντας ότι ο ένας συμπλήρωνε τον άλλον. Μέσα από αυτές τις αναφορές, φάνηκε η εκτίμησή του για την ευρύτερη πορεία του τιμώμενου και για τις σημαντικές προσωπικότητες με τις οποίες συμπορεύθηκε στην εκκλησιαστική του διακονία.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι η παρουσία του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό και στην τοπική Εκκλησία άφησε ανεξίτηλο αποτύπωμα. Δεν επρόκειτο μόνο για έναν σπουδαίο πρωτοψάλτη, αλλά για έναν άνθρωπο που ξεχώριζε σε κάθε πτυχή της παρουσίας του. Όπως ανέφερε, ο ίδιος θυμάται και μνημονεύει συχνά τον εκλιπόντα μαζί με τον πρωτοψάλτη του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού κ. Βλάχο και τους κληρικούς της Μητροπόλεως. Οι αναμνήσεις από τις λειτουργίες, τους ύμνους και τη συνεργασία τους παραμένουν ζωντανές, επιβεβαιώνοντας ότι ορισμένοι άνθρωποι συνεχίζουν να είναι παρόντες μέσα από όσα προσέφεραν και μέσα από το παράδειγμα που άφησαν πίσω τους.

«Ήταν κάτι άλλο. Σε όλα του», ανέφερε χαρακτηριστικά, εκφράζοντας με απλά λόγια τη βαθιά εκτίμησή του για τον άνθρωπο που γνώρισε και με τον οποίο συνεργάστηκε.

Ο ίδιος παραδέχθηκε ότι δεν είχε την ευκαιρία να γνωρίσει τον Κωνσταντίνο Ευθυμιάδη στα νεανικά του χρόνια, μια περίοδο που, όπως σημείωσε, θα αποτελούσε μια ξεχωριστή εποχή τόσο για τον ίδιο όσο και για την Καρδίτσα. Ωστόσο, ακόμη και μέσα από τη συνεργασία τους κατά τα χρόνια που τον γνώρισε, αισθάνθηκε ότι έλαβε πολλά και ότι η γνωριμία αυτή υπήρξε μεγάλη ευλογία για τον ίδιο.

Η προσωπική αυτή μαρτυρία έδωσε ιδιαίτερη βαρύτητα στην ομιλία, καθώς ανέδειξε όχι μόνο τη δημόσια προσφορά του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη, αλλά και την επίδραση που μπορούσε να έχει ένας άνθρωπος με το ήθος, τη γνώση και την πνευματική του στάση σε όσους είχαν την ευκαιρία να συνεργαστούν μαζί του.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, απηύθυνε θερμή ευχή για την ανάπαυση της ψυχής του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη στην αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού. Με λόγια που συνέδεσαν τη μακρόχρονη επίγεια διακονία του πρωτοψάλτη με την

ελπίδα της αιώνιας ζωής, ευχήθηκε να συνεχίζει να υμνεί τον Θεό στη θριαμβεύουσα Εκκλησία, όπως Τον ύμνησε με αφοσίωση στην επίγεια, στρατευόμενη Εκκλησία.

Η αναφορά αυτή συμπύκνωσε το νόημα της προσφοράς του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη: μια ζωή αφιερωμένη στην εκκλησιαστική μουσική, στην υπηρεσία της λατρείας και στην καλλιέργεια ενός ήθους που ξεπερνά τα όρια της μουσικής τέχνης και αγγίζει τον πυρήνα της εκκλησιαστικής ζωής.

Η τελετή ολοκληρώθηκε με τα αποκαλυπτήρια της επιγραφής ονοματοδοσίας από τον Μητροπολίτη κ. Τιμόθεο και τον δήμαρχο Καρδίτσας. Στην εκδήλωση παρέστη η οικογένεια του Κωνσταντίνου Ευθυμιάδη, εκ μέρους της οποίας μίλησε ο γιος του, Νίκος Ευθυμιάδης, καθώς και πλήθος συμπολιτών που προσήλθαν για να τιμήσουν τη μνήμη του.

Με την ονοματοδοσία του πεζοδρόμου, ο χώρος που βρίσκεται δίπλα στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό, εκεί όπου ο Κωνσταντίνος Ευθυμιάδης διακόνησε επί δεκαετίες, συνδέεται πλέον και επίσημα με το όνομά του. Η επιγραφή θα υπενθυμίζει στους κατοίκους και στους επισκέπτες της πόλης την παρουσία ενός ανθρώπου που υπηρέτησε με αφοσίωση την Εκκλησία και τη βυζαντινή μουσική.

Πάνω απ' όλα, όμως, η τιμή αυτή αναδεικνύει την αξία μιας προσφοράς που δεν περιορίζεται στην τέχνη και στη γνώση, αλλά αποτυπώνεται στο ήθος, στην ταπείνωση, στον σεβασμό και στη ζωντανή μνήμη που διατηρούν όσοι γνώρισαν τον Κωνσταντίνο Ευθυμιάδη και διδάχθηκαν από το παράδειγμά του.

